

LAURA NOWLIN

αν
της

το

The New York Times
bestseller

είχα

πεί

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αν της το είχα πει**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: If Only I Had Told Her
Από τις Εκδόσεις Sourcebooks, Naperville ΗΠΑ 2024
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Laura Nowlin
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αλτώ Ανδρέου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Elsie Lyons
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Laura Nowlin, 2024
Published by arrangement with 5 Otter Literary Inc.
© Εξωφύλλου: Sourcebooks, 2024
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Juan Moyano/Getty Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2025

ISBN 978-618-01-5153-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800	Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

LAURA NOWLIN

αν

της

το

είχα

πεί

Μετάφραση: Λητώ Ανδρέου

Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο στη μνήμη του
Aliksir Grago Jaan
Και σε όλους τους γονείς των οποίων τα παιδιά
συνεχίζουν να ζουν μέσα στις καρδιές τους.

σημείωμα της συγγραφέως

Τον χειμώνα του 2009, ο σύζυγός μου με βρήκε να κλαίω πάνω από το μεταχειρισμένο IBM ThinkPad λάπτοπ μου. Γονάτισε μπροστά στο «γραφείο» μου (το βαθύ περβάζι ενός παραθύρου στο μικροσκοπικό μας στούντιο, το οποίο είχα διεκδικήσει για γραφείο) και του είπα πλαντάζοντας στο κλάμα:

«Πρέπει να αφήσω τον Φίνι να πεθάνει και μέσα μου τώρα!»

Όταν πρωτοέστηνα την αφήγηση της Ότομν για το *Αν ήταν μαζί μου*, μέσα μου συνέθετα και την οπτική του Φιν στα γεγονότα και μπορούσα πραγματικά να αισθανθώ όλες του τις σκέψεις και το πάθος του. Είχα, μάλιστα, γράψει μιάμιση σελίδα με την ιστορία του Φιν. Ο σύζυγός μου με βρήκε να κλαίω επειδή είχα μόλις συνειδητοποιήσει ότι έπρεπε να σβήσω αυτές τις σελίδες. Δεν είχα ούτε ατζέντη, ούτε λογοτεχνικές προοπτικές. Δε γινόταν να καθίσω να γράψω ένα άλλο μυθιστόρημα από τη δική του σκοπιά όταν ήταν καλύτερο να διοχετεύσω την ενέργειά μου στην επιμέλεια του βιβλίου που είχα ήδη γράψει από την οπτική γωνία της Ότομν. Έτσι, λοιπόν, σκούπισα τα δάκρυά μου και επικεντρώθηκα στην ιστορία της Ότομν, ώστε να εξασφαλίσω ότι θα γινόταν όσο το δυνατόν καλύτερη. Άφησα τη φωνή του Φίνι να σβήσει. Τον άφησα να πεθάνει ξανά μέσα μου.

Μέσα στα χρόνια, ήταν τόσο πολλοί οι αναγνώστες που μου

ζήτησαν μια αφήγηση από την οπτική του Φίνι και πάντα τους απαντούσα, «Λυπάμαι, αλλά ο Φίνι πέθανε. Δεν μπορώ να τον φέρω πίσω». Και ήταν αλήθεια. Δεν είχα αυτή τη δύναμη. Η Τζίνα Ρότζερς, όμως, την είχε.

Δε σκόπευα να ακούσω το ηχητικό βιβλίο. Με τρόμαξε η σκέψη των δικών μου λέξεων στα χείλη κάποιου άλλου. Μέχρι που η Τζίνα μου έστειλε ένα μήνυμα στο οποίο μου ζητούσε, αν ποτέ το άκουγα, να της έλεγα τη γνώμη μου –ακόμα κι αν ήταν αρνητική–, γιατί κι εκείνη ήταν μια καλλιτέχνιδα που πάλευε για ένα ιδανικό. Με συγκίνησε τόσο πολύ το συναίσθημα και η αφοσίωσή της στην τέχνη της, που αποφάσισα να το ακούσω.

Τη στιγμή που άκουσα τον Φίνι μέσα από τη φωνή της Τζίνα να λέει «Γεια» στην Ότομν στη στάση του λεωφορείου, τον ένιωσα να σαλεύει μέσα μου. Πριν καν ακούσω την αφήγηση μέχρι τέλους, ήταν ξανά ζωντανός και, αγαπητοί μου αναγνώστες, ο Φίνι ήταν θυμωμένος μαζί μου. Όχι γιατί τον σκότωσα –καταλάβαινε ότι έπρεπε να κάνω το *Αν ήταν μαζί μου* όσο το δυνατόν καλύτερο–, ωστόσο υπήρχαν κάποια πράγματα που ήθελε να πει και να διευκρινίσει. Δεδομένης της θαυματουργής ανάστασής του, το αίτημά του μου φάνηκε αρκετά λογικό, κι έτσι ήμουν πλέον αναγκασμένη να τον αφήσω επιτέλους να πει αυτά που θέλει.

Οπότε συγχωρέστε με αν ορκίστηκα κάποτε ότι αυτό το βιβλίο δε θα γραφόταν ποτέ. Η καρδιά του καλλιτέχνη μέσα μου το πίστευε πραγματικά τότε.

Όμως, έτσι είναι καμιά φορά η ζωή, και είναι πολύ καλό αυτό.

προειδοποίηση για το περιεχόμενο

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει περιγραφές θανάτου, κατάθλιψης, αυτοκτονίας και εγκυμοσύνης.

Αν εσείς ή κάποιος που γνωρίζετε βιώνει ψυχικό πόνο ή κρίση ψυχικής υφής, παρακαλώ, ζητήστε βοήθεια.

Καλέστε στο 10306, Τηλεφωνική Γραμμή Ψυχοκοινωνικής Υποστήριξης, ή στο 1018, Γραμμή παρέμβασης για την αυτοκτονία.

Φιν

ένα

ΕΙΝΑΙ ΣΚΕΤΟΣ ΤΡΟΜΟΣ ΝΑ κοιμάσαι δίπλα στην Ότομν. Παραμιλάει, κλοτσάει, τραβάει τα σκεπάσματα και σε χρησιμοποιεί για μαξιλάρι. Θα είχα άπειρες ιστορίες να διηγηθώ, αν είχα κάποιον για να του τις διηγηθώ. Ωστόσο, η Ότομν παραδόξως ντρέπεται για το νυχτερινό χάος που προκαλεί, και μάλιστα είναι μια από τις εκκεντρικότητές της για τις οποίες δεν ανέχεται κανένα πείραγμα. Οι μητέρες μας –«Οι Μητέρες» όπως άρχισε να τις αποκαλεί η Ότομν όταν ήμασταν μικρά– έχουν κι εκείνες τις δικές τους ιστορίες από τις νυχτερινές καταστροφές της Ότομν, και το βλέμμα που τους ρίχνει κάθε φορά που τις διηγούνται είναι αρκετό για να με αποτρέψει να μοιραστώ τις δικές μου παιδικές αναμνήσεις από τις βίαιες, ανήσυχες διανυκτερεύσεις της στο σπίτι μου.

Το καλοκαίρι αυτό ανακάλυψα πόσο πολύ δεν έχει αλλάξει. Τις προάλλες, την πήρε ο ύπνος ενώ με παρακολουθούσε να παίζω βιντεοπαιχνίδι. Είχα επιτέλους, επιτέλους, καταφέρει να κάνω ένα επιτυχημένο άλμα σε μια πίστα, όταν τίναξε ξαφνικά το χέρι της πάνω στα γόνατά μου, κάνοντάς με να οδηγήσω τον παίκτη μου στον θάνατο. Σήκωσα απαλά το χέρι της και έκανα λίγα εκατοστά πιο κει, όχι πολύ μακριά. Δεν της είπα τίποτα όταν ξύπνησε· θα άρχιζε να λέει ότι καλύτερα να πηγαίνει σπίτι της όταν

αισθάνεται κουρασμένη, και θα προτιμούσα να θυσιάζα όλα τα παιχνίδια μου παρά να έχανα έστω και ένα λεπτό από ό,τι είναι αυτό που συμβαίνει μεταξύ μας από τότε που τη χώρισε ο Τζέιμι.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο φρόντισα να χωθώ ανάμεσα στην Ότομν και τον Τζακ χθες το βράδυ. Ήταν ξεκάθαρο ότι θα κοιμόμασταν όλοι στο σπίτι μου και το θεώρησα καθήκον μου να γίνω εγώ εκείνος που θα δεχόταν όλα τα χτυπήματα.

Πρέπει να το παραδεχτώ: ευχόμουν να συμβεί κάτι τέτοιο.

Το πρώτο που με ξύπνησε ήταν τα δάχτυλά της που τινάζονταν και χτυπούσαν πάνω στα πλευρά μου.

Η θεία Κλερ είχε δίκιο. Η Ότομν ροχαλίζει πια. Δε ροχαλίζει όταν ήμασταν μικρά. Την πίστευα όταν επέμενε ξανά και ξανά ότι η μητέρα της απλώς αστειεύεται.

Αλλά να που είμαστε τώρα εδώ, κάτω από την αυτοσχέδια σκηνή που έφτιαξα για εκείνη με κουβέρτες, με το κεφάλι της να κουρνιάζει στην κούρμπα του χεριού μου. Κοιμάται στο πλάι, ένα μικρό κουβάρι, με τα πόδια τυλιγμένα σφιχτά στο στήθος της, και ροχαλίζει, όχι όμως δυνατά. Η ανάσα της βγαίνει κοφτή, καυτή σε κάθε εκπνοή.

Αφού αποκοιμήθηκε ο Τζακ χθες το βράδυ, μείναμε λίγο οι δυο μας και μιλούσαμε. Την Ότομν όλο πήγαινε να την πάρει ο ύπνος, αλλά δεν ήθελα να την αποχωριστώ ακόμα, κι έτσι της μιλούσα συνεχώς, μέχρι που μου είπε, «Σώπασε λίγο, Φίνι. Πρέπει να συγκεντρωθώ στο σκούπισμα».

Γύρισα το κεφάλι μου και είδα μέσα στο σκοτάδι τα κλειστά της μάτια.

«Κοιμάσαι;»

Έσμιξε τα φρύδια της.

«Όχι. Δε βλέπεις ότι κρατάω σκούπα; Γίνεται χαμός εδώ πέρα».

«Πού είσαι;» ρώτησα.

«Ε, ξέρεις... στον χώρο... ανάμεσα...»

«Ανάμεσα σε τι;»

«Ε;»

«Στον χώρο ανάμεσα σε τι, Ότομν;»

«Στη φαντασία και την πραγματικότητα. Βοήθησέ με. Είναι τόσο ακατάστατα».

«Γιατί είναι ακατάστατα;» ρώτησα, αλλά δε μου απάντησε.

Είχα πέσει για ύπνο πάνω-κάτω όπως είμαι τώρα, ανάσκελα, κοιτάζοντας το πάπλωμα από πάνω μας. Θυμάμαι να τεντώνω το χέρι μου πάνω από το κεφάλι μου, έχοντας μια αμυδρή συναίσθηση ότι η Ότομν τινάζοταν και μουρμούριζε μόλις λίγα εκατοστά μακριά μου καθαρίζοντας, πιθανώς, τον χώρο ανάμεσα σε αυτόν τον κόσμο και τον άλλον. Δεν αγγιζόμασταν καθόλου, αλλά ήταν σαν τα άτομα μεταξύ μας να είχαν τη ζεστασιά της αγάπης μου για εκείνη.

Αργότερα μέσα στη νύχτα, ξύπνησα όταν το χέρι της έσκαζε στο πρόσωπό μου. Το απομάκρυνα και γύρισα στο πλάι ώστε να την κοιτάζω. Ήταν κοντά μου αλλά δε με άγγιζε, με τα σκεπάσματα σφιχτά κλεισμένα στη μια της χούφτα, και το άλλο της χέρι, εκείνο που με χτύπησε, να αναπαύεται ανάμεσά μας. Ανάγκασα τον εαυτό μου να αποστρέψω το βλέμμα και να κλείσω τα μάτια, να αποκοιμηθώ ξανά.

Τώρα όμως...

Αυτό είναι παράδεισος: το μέτωπό της πιέζεται πάνω μου, το κεφάλι της βρίσκεται κάτω από το μπράτσο μου και το χέρι μου πάνω στον ώμο της. Βρήκαμε ο ένας τον άλλον ενστικτωδώς. Ακόμα κι αν μισοκοιμόμουν, και πάλι δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να το έκανα αυτό συνειδητά. Δε θα ήξερα αν θα την πείραζε ή όχι. Ούτε και τώρα το ξέρω, αλλά αδυνατώ να κουνηθώ.

Απ' ό,τι φαίνεται, το πέος μου έχει αποφασίσει, βάσει πολύ ισχνών αποδείξεων, ότι σήμερα θα είναι η καλύτερη μέρα της ζωής μας. Κατανοώ τον ενθουσιασμό του, ωστόσο (δυστυχώς) υπερεκτιμά εξαιρετικά την κατάσταση.

Αν κουνηθώ, η Ότομν θα ξυπνήσει.

Αν ξυπνήσει η Ότομν, θα αντιληφθεί τη σωματική μου κατάσταση.

Αυτό παθαίνω που έφερα τον εαυτό μου σε αυτή τη θέση. Πάλι.

Όχι ότι έχω βρεθεί ποτέ ξανά σε αυτήν ακριβώς τη θέση με την Ότομν. Όπως προείπα όμως, θα μπορούσα να διηγηθώ πολλές ιστορίες.

Ακούω το καζανάκι. Δεν είχα αναρωτηθεί μέχρι εκείνη τη στιγμή πού είχε πάει ο άλλος καλύτερος φίλος μου.

Δε θα μπορέσω να συνεχίσω να παριστάνω τον άνετο με τον Τζακ. Δε νομίζω ότι θα με αφήσει αυτή τη φορά. Πάντα ήξερε ότι εξακολουθούσα να είμαι ερωτευμένος με την Ότομν μετά από τόσα χρόνια, παρότι ήμουν σε γενικές γραμμές ευτυχισμένος με τη Σιλβί. Έκανε τα στραβά μάτια καθ' όλη τη διάρκεια του Λυκείου, αλλά δε θα με αφήσει να προσποιούμαι άλλο.

Πριν από δυο βδομάδες, μετά που είδαμε εκείνη τη χαζή ταινία τρόμου που έκανε την Ότομν να ουρλιάξει τρεις φορές, οι δυο τους –ο Τζακ και η Ότομν, δηλαδή– είπαν ότι πέρασαν ωραία. Καθένας τους είπε ότι μπορούσε να καταλάβει γιατί συμπαθούσα τόσο πολύ τον έτερο από αυτούς και ότι, γιατί όχι, θα μπορούσαμε να το επαναλάβουμε.

Η Ότομν το εννοούσε πραγματικά. Το καταλάβαινα.

Και ο Τζακ δεν ήταν ότι δεν το εννοούσε. Απλώς ήταν πολλά εκείνα που δεν έλεγε.

Δεν ξέρω αν η χθεσινή νύχτα βοήθησε. Θέλω να δει ο Τζακ ότι η Ότομν δεν είναι μια ψωνάρα που νομίζει ότι είναι πριγκίπισσα, έτσι όπως την παρουσιάζουν, δηλαδή, η Αλέξις ή η Τέιλορ.

Μοιάζει περισσότερο σαν η Ότομν να είναι όντως πριγκίπισσα αλλά από άλλον πλανήτη. Είναι το άτομο με την περισσότερη αυτοπεποίθηση αλλά και τη μεγαλύτερη ανασφάλεια που έχω γνωρίσει.

Εκτός από τη Σιλβί βέβαια.

Η θύμηση της Σιλβί διαλύει την ψευδαίσθηση που έχει το πέος μου ότι από στιγμή σε στιγμή πρόκειται να συμβεί ένα θαύμα και ενισχύει τις ήδη τεράστιες ενοχές μου.

Ο Τζακ ξερνάει και φτύνει. Ακούγεται ξανά το καζανάκι κι έπειτα η βρύση να τρέχει. Ακούω τον Τζακ να πηγαίνει στην κουζίνα και να βάζει ένα ποτήρι νερό.

Προσπαθώ να θυμηθώ τι είχε πει η Σιλβί για τις ώρες των πτήσεών της. Πρέπει να πετάει τώρα. Πάνω από τη Μάγχη ίσως; Δεν ξέρω. Τη φαντάζομαι στο κάθισμά της, δίπλα στον διάδρομο, όπως μου είπε ότι προτιμά. Έχει ακουμπήσει το ντίσκμαν της στο πτυσσόμενο τραπεζάκι μπροστά της, και τα χρυσαφένια της μαλλιά πέφτουν πίσω καθώς γέρνει το κεφάλι της για ν' ακούσει μουσική.

Εύχομαι αυτό το ταξίδι να ήταν πράγματι ό,τι χρειαζόταν, να τη βοήθησε με τον τρόπο που πίστευε ο ψυχολόγος της ότι θα τη βοηθήσει.

Στην αρχή, είχα αμφιβολίες. Η Σιλβί μόνη της στην Ευρώπη χωρίς κανέναν να τη συγκρατεί; Ναι, εντάξει, έχει ξαναπάει στην Ευρώπη, μιλάει άπταιστα γαλλικά και έχει κινητό. Και πάλι

όμως, δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ο ψυχολόγος της επέμεινε να φύγει μόνη της, χωρίς ούτε έναν φίλο ή γονέα μαζί, στο ταξίδι που της σύστησε να κάνει μετά την αποφοίτηση.

Τώρα καταλαβαίνω ότι ο δόκτωρ Τζάιλς είχε διακρίνει κάτι. Η Σιλβί ξέρει να φροντίζει τον εαυτό της όταν δεν προσπαθεί να εντυπωσιάσει τους άλλους. Η Σιλβί μεθάει για να εντυπωσιάσει. Αν δεν την προκαλούσαν, η Σιλβί δε θα επιδιόταν ποτέ στα θρυλικά μεθυσμένα κόλπα της για τα οποία είχε γίνει διαβόητη.

Ολομόναχη, με το σακίδιο στους ώμους της, με τους χάρτες της, τις λίστες των ξενώνων νεότητας και τα δρομολόγια των τρένων, η Σιλβί διέσχισε ολόκληρη την ήπειρο. Παραλίγο να μπλέξει σε μια περίεργη κατάσταση στο Άμστερνταμ, όταν δεν κατάλαβε ότι κάτι τύποι της την έπεσαν, αλλά κατάφερε μόνη της να ξεμπλέξει και ώσπου να με πάρει τηλέφωνο να μου το πει, το όλο σκηνικό είχε κιόλας λήξει.

Εύχομαι η Σιλβί να συνειδητοποιήσει πόσο ικανή είναι, πόσο έξυπνη και δυνατή. Εύχομαι να μπορέσει να αισθανθεί καλά με τον εαυτό της για τους δικούς της λόγους, όχι για το πώς σκέφτονται οι άλλοι για εκείνη. Η Σιλβί μπορεί να γίνει ό,τι θέλει αν απλώς σταματήσει να νοιάζεται για το τι πιστεύουν για εκείνη οι λάθος άνθρωποι.

Είμαι κι εγώ ένας από αυτούς τους ανθρώπους και ελπίζω να μην καταστρέψω όποια πρόοδο σημείωσε αυτό το καλοκαίρι.

Ο Τζακ μπαίνει στο δωμάτιο. Κλείνω τα μάτια μου. Παρότι το πέος μου παραμένει κάπως αισιόδοξο, τα σκεπάσματα μου παρέχουν κάλυψη. Πρέπει να κουνηθώ, να ξυπνήσω την Ότομν,

να προσποιηθώ ότι το χέρι μου δεν την αγκάλιαζε, αλλά δεν μπορώ να το κάνω ακόμα.

Ακούω το άνοιγμα της αυτοσχέδιας σκηνής να θροίξει. Ο Τζακ αναστενάζει. Μου λέει το ίδιο πράγμα που μου είχε πει και εκείνο το βράδυ που είχα εμπιστευτεί τη Σιλβί ότι δε θα έπινε ώστε να οδηγήσει εκείνη μετά, και τελικά κατέληξα να τον παίρνω μεθυσμένος τηλέφωνο για να έρθει να μας πάρει.

«Θα έπρεπε να το περιμένουμε ότι θα συνέβαινε αυτό», μουρμουρίζει ο Τζακ.

Αφήνει το άνοιγμα της σκηνής να κλείσει ξανά και ακούγεται σαν να κατευθύνεται προς τον καναπέ, όμως δεν του δίνω και τόση προσοχή τώρα.

Η Ότομν δε θα κοιμάται για πολύ ακόμα. Τινάζεται σποραδικά και το πρόσωπό της συσπάται, αντιδρώντας σε πράγματα που εγώ δεν μπορώ να δω. Βγάζει έναν απαλό ήχο – εκείνο το είδος για το οποίο θα ευχόμουν να ευθυνόμουν εγώ αν ήταν ξύπνια και σε θέση να συναινέσει. Και με αυτή τη σκέψη, σηκώνω το μπράτσο μου και αρχίζω να απομακρύνομαι. Συνοφρυώνεται καθώς χάνει ξαφνικά τη ζεστασιά του κορμιού μου, και κοντοστέκομαι περιμένοντάς τη να κουνηθεί. Γκρινιάζει λίγο μέσ' στον ύπνο της και κουλουριάζεται ακόμα πιο σφιχτά, φέρνοντας τα γόνατά της πιο κοντά στο στήθος της.

Επιτρέπω στον εαυτό μου τη σύντομη πολυτέλεια να παρατηρήσω το πρόσωπό της.

Είναι πραγματικά άδικο από κοσμικής άποψης το πόσο όμορφη είναι η Ότομν. Με βάζει σε εξαιρετικά μειονεκτική θέση. Λες και δεν έφτανε το πανέξυπνο, εκκεντρικό μυαλό της. Γιατί έπρεπε να έχει και τέλειο πρόσωπο;

Δεν είχα ποτέ καμιά ελπίδα.

Ακόμα και από πριν βγάλει στήθος.

Πρέπει να σταματήσω αυτές τις ατέρμονες σκέψεις.
Ας κάνω ό,τι είναι να κάνω, να τελειώνω.

Ο Τζακ κάθεται στην άκρη του καναπέ και πληκτρολογεί στο κινητό του. Δε λέει τίποτα ώσπου να καθίσω.

«Ρε φίλε—»

«Ναι, ξέρω», λέω.

Κλείνει το κινητό του.

«Όχι. Έχεις μπλέξει πολύ άσχημα. Δεν έχεις ιδέα πόσο».

«Έχω κάποια ιδέα».

Με καρφώνει με το βλέμμα.

«Ξέρω τι κάνω», επιμένω.

«Και τι ακριβώς κάνεις, δηλαδή; Κι εκείνη;» Ο Τζακ γνέφει προς τη σκηνή. Παρότι μιλάμε χαμηλόφωνα, αρχίζει να ψιθυρίζει. «Θα έπρεπε να είναι το πιο ηλίθιο άτομο στη γη για να μην καταλαβαίνει ότι είσαι τρελός και παλαβός για εκείνη».

«Δεν είναι ηλίθια. Δεν ξέρει πόσο πολύ...» –αδυνατώ να ξεστομίσω τη λέξη– «εγώ νοιάζομαι για εκείνη. Νομίζει ότι απλώς είχα τσιμπηθεί παλιά μαζί της».

Πάλι μου ρίχνει εκείνο το βλέμμα, αλλά δεν ξέρω τι θέλει να πω. Η Ότομν δε φλερτάρει μαζί μου. Ούτε μου κάνει αστεία με υπονοούμενα, ούτε μου δίνει ψεύτικες ελπίδες. Όχι όταν είναι ξύπνια.

Το πρόβλημα είμαι εγώ. Η καρδιά μου μπερδεύεται όταν με κοιτάζει με μια τρυφερότητα που είναι απολύτως φυσιολογική, με βάση το παρελθόν μας.

«Φιν», λέει ο Τζακ, «δες το ως εξής. Εγώ δεν είμαι σαν εσένα. Δε μεγάλωσα σε ένα σπίτι όπου μιλούσαμε για τα συναι-

σθήματά μας και διάφορα τέτοια. Οπότε μου είναι δύσκολο αυτό, αλλά θα το κάνω παρ' όλα αυτά. Ξανά».

Ξανά.

Είναι αλήθεια.

«Είσαι καλός φίλος», λέω. «Και σ' ευχαριστώ. Όμως με χρειάζεται. Είναι σε περίεργη φάση με τους άλλους φίλους της».

«Όλο το βράδυ χθες μαζί σου γελούσε», λέει ο Τζακ, σαν να προσπαθεί να καρφώσει την κάθε λέξη στο μυαλό μου.

«Ήταν μεθυσμένη, κι εξάλλου...» συνειδητοποιώ τι πάω να πω, αλλά τα λόγια βγαίνουν από το στόμα μου πριν προλάβω να τα συγκρατήσω, «είναι σαν τη Σιλβί. Είναι ανησυχητικά καλή στο να κρύβει τον πόνο που νιώθει μέσα της».

Ο Τζακ βαρυνγομάει και τρίβει το πρόσωπό του. Κάτι λέει που δεν ακούω και πολύ καλά, αλλά τελειώνει με τη λέξη «τύπος». Η Ότομν κάνει έναν ήχο μέσα στη σκηνή, και ο Τζακ κι εγώ κρατάμε την ανάσα μας και αφουγκραζόμαστε.

Σιγή.

«Μια και ανέφερές τη Σιλβί», ψιθυρίζει. «Ναι, εντάξει, κι εγώ γκρινιάζω γι' αυτήν, αλλά είναι και δική μου φίλη και...»

«Το ξέρω. Θα...»

Πάλι ακούγεται ένας ήχος από την πλευρά της Ότομν.

«Ευπνάει», του λέω.

Ο Τζακ αναστενάζει. Έχει δίκιο όσον αφορά εμένα και την Ότομν, και το ξέρει ότι το ξέρω πως έχει δίκιο.

Και οι δυο μπορούμε να δούμε τι πρόκειται να συμβεί μετά. Η Ότομν κι εγώ θα πάμε στο Σπρίνγκφιλντ. Θα κάνουμε καινούργιους φίλους, μάλλον κοινούς αυτή τη φορά, όμως κάποια στιγμή η Ότομν θα γνωρίσει κάποιον που θα της αρέσει, κάποιον που θα έχει ό,τι ήταν εκείνο που την έκανε να θέλει να είναι με τον Τζέιμι. Και εγώ όχι απλώς θα καταρρακωθώ, θα

διαλυθώ. Με τον Τζακ είμαστε αρκετά κοντά ώστε αυτό να είναι κατά κάποιον τρόπο και πρόβλημά του. Ωστόσο, δεν μπορώ να εγκαταλείψω αυτό που έχω με την Ότομν· και όταν θα γνωρίσει εκείνον τον τύπο, θα σιγουρευτώ ότι θα τη στηρίζει κι ότι δε θα της φέρεται σαν να είναι κάποιο ζόρικο αλλά πολύτιμο απόκτημα. Ή η παρατρεχάμενή του. Ή ένα αστείο κλισέ.

«Ει, Φί-νι», τραγουδά ο Τζακ, χτυπώντας τα δάχτυλά του μπροστά στο πρόσωπό μου. «Ξύπνα!»

«Ναι, σόρι, μάλλον...»

«Αφαιρέθηκες όπως κάνει κι εκείνη; Τελευταία είσαι τόσο... τόσο... Όπως την περασμένη βδομάδα! Πώς είναι δυνατόν να έχασες εκείνον τον αγώνα;» ρωτά ο Τζακ.

«Ήμασταν με την Ότομν στο εμπορικό».

«Ποτέ δε χάνεις αγώνα των Στράικερς αν τον δείχνει η τηλεόραση», λέει ο Τζακ.

Και είναι αλήθεια. Εκνευρίστηκα με τον εαυτό μου όταν θυμήθηκα ότι είχε παιχνίδι εκείνη την ώρα. Το Σεντ Λιούις ίσα που έχει ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα, αλλά εγώ το έχω βάλει σκοπό να το στηρίξω. Εκείνη τη μέρα, όμως, η Ότομν εξηγούσε το πώς το εμπορικό κέντρο έμοιαζε σαν παραμελημένος κήπος, με κάποια παρτέρια να μαραίνονται πιο γρήγορα από τα υπόλοιπα. Σύμφωνα με την Ότομν, η περιοχή γύρω από τα σινεμά είναι το ευήλιο σημείο με την επαρκή βροχόπτωση. Περπατήσαμε λίγο γύρω γύρω και αποφασίσαμε ότι τα κιόσκια είναι τα ζιζάνια και τα πολυκαταστήματα τα παραμελημένα φυτογλυπτά.

Το ανασήκωμα των ώμων μου δεν ικανοποίησε τον Τζακ. Περιμένει να εξηγηθώ.

«Θα χωρίσω με τη Σιλβί αύριο που θα γυρίσει».

«Το φαντάστηκα», λέει ο Τζακ. Τα λόγια του απλά, αλλά εμπεριέχουν όλη την κατηγορία που μου αξίζει. «Και μετά;»

«Οχ, Θεέ μου!» βογκάει η Ότομν καθώς βγαίνει βιαστικά από τη σπηλιά της.

«Ότομν», λέω ακούσια βλέποντάς τη να κατευθύνεται προς το μικρό μπάνιο δίπλα στην κουζίνα, από το οποίο μόλις πριν από λίγο βγήκε ο Τζακ. Την είχα προειδοποιήσει ότι θα ένιωθε άθλια αν έπινε εκείνο το τέταρτο ποτό. Ήταν επιλογή της, και πάλι όμως νιώθω υπεύθυνος. Κι επιπλέον, ο Τζακ ήταν εκείνος που το ετοίμασε, οπότε, αντίθετα με τα προηγούμενα τρία που της ετοίμασα εγώ, εκείνο περιείχε μάλλον περισσότερο αλκοόλ. Είμαι έτοιμος να σχολιάσω τις ικανότητες του Τζακ ως μπάρμαν, όταν βλέπω την έκφραση στο πρόσωπό του και θυμάμαι ότι δεν έχω το πάνω χέρι. «Πάω να δω πώς είναι», λέω.

«Το φαντάστηκα», απαντά πάλι. «Και μετά;»

«Μετά θα αράξουμε;» Προσπαθώ ν' ακουστώ αδιάφορος, σαν να νομίζω ότι με ρωτάει μόνο για σήμερα, όμως δεν ξεγελάω κανέναν από τους δυο μας. Και οι δυο ξέρουμε ότι αποφεύγω την πραγματική ερώτηση: πώς θα ζήσω το υπόλοιπο της ζωής μου ερωτευμένος με την Ότομν Ντέιβις χωρίς καμία ελπίδα ανταπόδοσης των συναισθημάτων μου;

ΑΝ ΤΗΣ ΤΟ ΕΙΧΑ ΠΕΙ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΧΡΟΝΙΑ ΟΤΙ ΤΗΝ ΑΓΑΠΑΩ, ΣΗΜΕΡΑ ΔΕ ΘΑ ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ ΕΔΩ.

Ο Φιν πάντα αγαπούσε την Ότομν. Δεν είναι απλώς το κορίτσι της διπλανής πόρτας ή κόρη της καλύτερης φίλης της μητέρας του· είναι τα πάντα για εκείνον. Όμως, δεν είναι η κοπέλα του. Η Σιλβί είναι η κοπέλα του, και ο Φιν δε θα την πλήγωνε ποτέ, οπότε αποκλείεται η Ότομν να μάθει τα πραγματικά του αισθήματα.

Ο κολλητός του Φιν, ο Τζακ, δεν είναι τόσο σίγουρος. Τους έχει δει μαζί τον Φιν και την Ότομν. Πώς είναι δυνατόν εκείνη να μη γνωρίζει; Και πώς να μπορέσει ο ίδιος να στηρίξει και να προστατεύσει τον Φιν από μια ερωτική απογοήτευση που φαντάζει αναπόφευκτη;

Η Ότομν ξει μέσα από τα βιβλία και θέλει να γράψει το δικό της πεπρωμένο – όμως δεν έχουν όλοι πάντα την ευκαιρία να ξεκινήσουν ένα νέο κεφάλαιο και η μοίρα μπορεί να γίνει πολύ σκληρή με τους ερωτευμένους.

*Δοσμένο μέσα από τρεις αφηγηματικές φωνές,
το ΑΝ ΤΗΣ ΤΟ ΕΙΧΑ ΠΕΙ είναι μια ιστορία αγάπης
γεμάτη αλήθειες, τραγικές καταστάσεις και τους
αναπάντεχους δεσμούς που γιατρεύουν τις πληγές μας.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

Από 14 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28747

